

mačka. Zdravnik je odredil vse potrebno; mačka je ulovil konjederec, Rudo pa je moral na Dunaj v Pasteurjev zavod, kjer zdravijo od steklih živali ujedene ljudi. Hudo je bilo mamiči, ko se je morala ločiti od svojega malega, ki mu pa ni bilo nič hudega. Nasprotno, prav vesel je bil, ko so mu pravili, da se pelje daleč, daleč z vlakom. Odredili so pa tako, da ga spremlja oče njegov. Tako je odpotoval.

Dolga pot do Dunaja ni našega Ruda prav nič utrudila, saj je po več ur spal trdno, kakor da bi bil doma v svoji postelji. Ko je pa bedel, je vedno gledal skozi okno in povpraševal sedaj to, sedaj ono, tako da mu je oče komaj odgovarjal. Srečno sta se privozila do Dunaja. Tja prišedši so ju precej odvedli v Pasteurjev zavod, kjer so malemu brizgali pod kožo zdravilo proti pasji steklini. Dobro se mu je godilo tam, zdravniki so ga imeli radi; brez strahu je govoril z njimi — razumel ga seveda ni nihče, ker je govoril slovensko. Tudi ga je oče odvedel večkrat po mestu in v živalskem vrtu v Schönbrunnu je bil tudi.

Čez 14 dni se je vrnil živ in zdrav v veliko veselje mamiči in vsem, ki so ga poznali.

Vprašala sem ga:

»No, Rudo, kako je bilo na Dunaju?«

»O, lepo, lepo, plav lepo!« je odgovoril.

»Pa kaj si videl tam, povej nam, povej!«

»Slona, kace, pa še dluge zivali.«

»Slona?! — Jojmine, kakšen je pa bil?«

»Velik, velik, šrn, šrn,« in raztegnil je roke, kolikor je mogel.

»No, in kaj še poveš z Dunaja?«

Tedaj se je mogočno razkoračil in pričel: »Eins, swei, dlei, viele, fünfe, sechse, siebene, achte, neune, šene!« Globoko je vzdihnil, kakor bi odložil velikansko breme in dodal:

»Snam, snam, dosti leci snam s Dunaja!«

Pa recite sedaj, ali ni naš Rudo res imeniten možiček?!

Ob zori.

*Šumele so lipe ob zori,
poljana je rosna blestela.
Skrivnostna, v tenčice zavita
pod oknom je vila zapela:*

*„Hej, vstani iz nočnega spanja,
ti vitez svetlobe in dneva!
Oblaki nam skrijejo sonce,
a kdo naj sirote ogreva?“*

*Na vranca je sedel in z mečem
razganjal polnočne mrakove,
bežali so jezni čez polje
in skrili se v črne gozdove.*

*Pa prišlo je solnce dobrotno
na naše prostrane ravnice
in dolgo s prijaznim očesom
sirotam je gledalo v lice.*

Božidar Borko.